

ЛОИҚ ШЕРАЛЇ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

ЛОИҚ ШЕРАЛИ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Душанбе
«Ирфон»

2000

К И Т О В Х О Н А И
Донишгоҳи Табиғӣ ва Техникӣ
Б И Б Л И О Т Е К А
Адрес: Душанбе, ...
Телефон: ...
№ 21442

ББК 41+19.2
Ш – 60

Мухаррир: *Б. Раҳимӣ*

Мураттибон: *Б. Раҳимӣ,*
А. Мӯсов

Лоик Шералӣ

Ш – 75 Саду як ғазал. – Душанбе: «Ирфон», 2009,
104 сах.

Маҷмӯа саду як ғазали ширину дилчаспи шоири шаҳири тоҷик Лоик Шералӣ (1941-2000)-ро дар бар мегирад.

Он барои дилбохтагони шеъри Лоик ҳадяи хубе хоҳад шуд.

4700000000-076

Ш ----- **- 2009**

М 501 (12) - 2009

ББК 41+19.2

ISBN 978-99947-65-15-7 © Раҳимӣ Б., Мӯсов А., 2009

Мо солхурда ҳастем ё сол хурда моро?
Мо умр бурда бар сар ё умр бурда моро?
Мо чонсупор будем дар ҳочати замона,
Ё азми чонсупорӣ осон супурда моро?
Бо ёри норпистон хуфтем, гофил аз он
Ҳамчун анори ширин дасте фишурда моро.
Роҳи дароз тай шуд дар умри кӯтаҳи мо,
Роҳе фасурда кардем ё раҳ фасурда моро?
Дар пеши чашми Хуршед арчанд кам набудем,
Кам дида чашми камбин, камтар шумурда моро.
Гумкардаҳои моро ҳар зиндадил биёбад,
Дилмурдагон валекин хонанд мурда моро!

Ишқи ман, хар чо равӣ, бо хеш пиндорам туро,
Бо ҳама ин дасткӯтоҳӣ ба даст орам туро.
Кокулони майдабофатро шумурдам бо нигоҳ,
Баъд аз он рӯзи сиёҳи хеш бишморам туро.
Гарчи бемехрӣ, туро бо мехрубонӣ мекушам,
Гарчи ноёри манӣ, ёру ниғаҳдорам туро.
Шӯҳӣ-шӯҳӣ дастакөнатро ба рӯи дил ниҳам,
Бозӣ-бозӣ дил ба рӯи даст биспорам туро.
Гар ба гардун баршавӣ, боз орамат рӯи Замин,
Гар равӣ зери Замин, ором нагзорам туро.
Мефишорад то диламро андуҳи анбуҳи ту,
Окибат андар канори худ бияфшорам туро

Чунонат ёд меорам, ки раҳгумқарда манзилро,
Чунонат дӯст медорам, ки дарёбурда соҳилро.
Чунонат рағбате дорам, ки хушкистон ба бороне,
Чунонат рӯзу шаб чӯям, ки Сино ҳалли мушкилро.
Чунон роҳи ту мепоям, ки роҳи бахт мепоянд,
Чунон хайри ту мехоҳам, ки деҳқон кишту ҳосилро.
Чунон васли ту мехоҳам, ки пире навҷавониро,
Чунонат орзумандам, ки ҳар кас бахти комилро.
Чи талхихо чашидам ман зи чоми рӯзгори хеш,
Бибинам то ба коми дил туи шириншамойро.
Диламро бесадо бурдӣ, намедонам кучо бурдӣ,
Ту ро пайдо кунам, эй кош, то пайдо кунам дилро!

Хусни ту бо дилрабой мекушад охир маро,
Дарди ту бо худнамой мекушад охир маро.
Нест ғайри дурият дар толеи пешониям,
Васли ту бо норавой мекушад охир маро.
То туро аз даст додам, даст бар сар мезанам,
Ишки ту бо норизой мекушад охир маро.
Ҳеч бокам нест аз чашми бади дилмурдагон.
Чашми ту бо ошноӣ мекушад охир маро.
Марги зебо буд, гар псши ту мемурдам, дарег,
Ошиқӣ андар чудой мекушад охир маро.
Ҳар худочӯе, ки буд, мемурд дар роҳи Худо,
Бехудӣ ё бехудой мекушад охир маро.

Кушед ин замонаро, ки мекушад таронаро.
Даруни чашм мекушад нигоҳи шоиронаро.
Замонаи ҳаринае чу кафши серпинае,
Ба пинае намехарад нубуги ҷовидонаро.
Накошта каламчае калам-калам ҳамекунад
Ба дасти сад табарзане дарахти пурчавонаро.
Зи чаҳл найза мекашад ба теги чашми Офтоб.
Ба байза ҳабс мекунад хумои ошёнро.
Ба номи халқ кушта шуд умеду ормони халқ,
Зи номи халқ бофта ҳазору як баҳонаро.
Чу зодбуми он яке деҳест мисли чашми бум,
Ба чашми бум бингарад ҷаҳони бекаронаро.
Яке сафолпорае ба хумми зар расидааст,
Яке зуғолпорае гирифта сад ҳазонаро.
Ман аз талеъаи саҳар паёмоварам, вале
Замони ман намехарад талеъаи замонаро.
Ало, замони мунҷамид, ту дасти кам ҳалал мадеҳ
Мани ба сӯи ҷовидон ба лаб ғазал равонаро...

Бесарупоем, аммо даст дар корем мо,
Бо ҳама девонагиҳо боз хушёрем мо.
Бо ҳазорон сахтӣ гар роҳи ҷаҳонро ёфтем,
Нармрӯю нармдил фарзанди куҳсорем мо.
Дар масири зиндагӣ ҳамчун асири зиндагӣ
Бо ҳама озорҳо дар фикри осорем мо.
Марзбон бедор бошад дар хати сарҳад агар.
Дар сари ҳар мисраъе то субҳ бедорем мо.
Гар камем, аммо ба чашми нақдбинон олаем,
Дар миёни кӯҳҳо як дашти ҳамворем мо.
Қадри мо пурсед аз дилташнағони меҳру шеър,
Дар муҳити дашти бирён ҷӯи саршорем мо.
Эй ки моро бебағал пиндоштию бибисот,
Сад ҳазорон шукр аз қисмат, ки дил дорем мо!

Ду раҳсозему раҳпаймо – ману дарё, ману дарё,
Ду ҳамроҳему ду танҳо – ману дарё, ману дарё.
Зи як сарчашма меоём, як сарчашмаи кӯҳӣ,
Ба поинҳо аз он боло – ману дарё, ману дарё.
Ман аз вай шӯр мегирам, вай аз ман шеър мегирад.
Ду пуршӯрему пурғавго – ману дарё, ману дарё.
Дили ӯ масти тӯфонҳо, дили ман масти тугёнҳо,
Ду сармастему пурсавдо – ману дарё, ману дарё.
Ғазал мехонад ӯ, ман ҳам, фиғон месозад ӯ, ман ҳам.
Ду шоир, ду дили шайдо – ману дарё, ману дарё.
На парвои маломатҳо, на парвои сиёсатҳо,
Ду девона, ду бепарво – ману дарё, ману дарё.
Ба ёди ёр менолам – ёри орзухомон,
Ду мачнунем дар сахро – ману дарё, ману дарё.
Гаҳе дар худ намегунҷем, мечӯшему мешӯрем
Ба касди соҳилу мачро – ману дарё, ману дарё.
На боки садли раҳ дорему на бок аз халалгори;
Ду чӯёи раҳи фардо – ману дарё, ману дарё.
Ба чандин ранчу тобу таб суруди зиндагӣ дар лаб
Давонем аз пайи дунё – ману дарё, ману дарё...

Дилам мондаст аз ғавғои дунё,
Зи чанчолу кашокашҳои дунё.
Дуруйҳои дунё бесабаб нест,
Худ илко мекунад савдои дунё.
Ба чону дил ба чуз нақши ғаме нест,
Зи нақши атласу дебои дунё.
Фиреби чашму шугли кӯдакон аст
Ҳама ашё, ҳама колои дунё.
Таку боло задам, афсӯс, афсӯс,
Надонистам таку болои дунё.
Ба ҳаққи чон фақат кулфат харидам
Зи меҳнатҳои чонфарсои дунё.
Зи кулли ваъдаҳо як мушти афсӯс,
Ҳамин нақдам расид, эй воин дунё!
Чу дунёро сари парвои ман нест,
Надорам банда ҳам парвои дунё.
Валекин, гарчи рӯзе мекушад, боз
Бихоҳам дидани фардои дунё...

Имшаб чӣ шабе, шаби гудоз аст имшаб,
Як базми пур аз нозу ниёз аст имшаб.
Домод зи баски бандаи ишқ шудаст,
Бар гардани ӯ зулфи дароз аст имшаб.
Азбаски арӯс чуфти домод шудаст,
Дороии ӯ махзани роз аст имшаб.
Аз юмни муҳаббати ду дилдодаи пок
Чашми ҳама масту ишқбоз аст имшаб.
Домоду арӯс ҳамчу меҳроб бувад,
Ёрон, шаби сачдаю намоз аст имшаб.
Соқӣ бидихад фотиҳаи бахти сафед,
Зеро ҳама хубу ҳама соз аст имшаб.

Дарёдилию соҳили дарё ғанимат аст,
Хам обшори шавку таманно ғанимат аст.
Варзобро чӣ варзише, гар ишқварзӣ нест,
Дар пойи кӯҳ қомати боло ғанимат аст.
Сарро ба санг мезанад амвоҷи гушнамаст.
Сар рӯйи сақфи синаи зебо ғанимат аст.
Ин обро бибин, камари кӯҳ меканад,
Гар то камар расидай, ҳаққо ғанимат аст...
Маҳроб рӯйи мавҷҳо зарҳал давонду рафт,
Ин шабравию хилвати шабҳо ғанимат аст.
Эй ҳеч кас, ки дар ғами мансаб нахуфтаӣ,
Бемансабии ошиқи шайдо ғанимат аст.

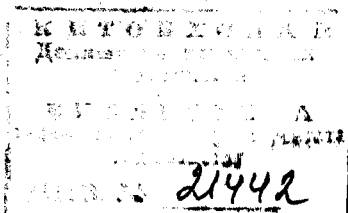
Шукри огушат, ки огуши чаҳони дигар аст,
Шукри чашмонат, ки мурғи ошёни дигар аст.
Ҳалка гардад зери гардун ҳар гаҳе бар гарданам,
Шукри дастонат, ки рамзи достони дигар аст.
Сахт гирад соате чун рӯзгори сахгрӯй,
Шукри лабхандат, ки бо ман ҳамзабони дигар аст.
Осмон хатти ачал ирсол медорад маро,
Шукри хатти абруят, хатти амони дигар аст.
Рашики ту гарчи маро бо бегуноҳӣ мекушад,
Шукри нозат, ки маро эҳёи чони дигар аст.
Шукри меҳрат, ки маро бахшад зи бемехрон амон,
Шукри ишқат, ки маро ному нишони дигар аст.
Шукри хоки остонат, ки барои шоире
Ҳам замини дигару ҳам осмони дигар аст!

Содаву содашуморем, ҳамин тинати мост,
Тахи қору тахи борем, ҳамин қисмати мост.
Хандаам мегирад аз мушту гиребоншудагон,
Даст бар гардани ёрем, ҳамин давлати мост.
Чумлае аз пайи шуҳрат ба ҷаҳаннам рафтанд,
Мо, ки з-он чумла канорем, ҳамин шуҳрати мост.
Иддае ҷуста тило, сокини маҳбас гаштанд,
Мо, ки як пайса надорем, ҳамин сарвати мост.
Дастае тарки Ватан гуфта кафандузд шуданд,
Мо, ки дар кунчи диёрем, ҳамин нузҳати мост.
Пойандози ҳама аз гулу себарга кунем,
Мо, ки ҳамдасти баҳорем, ҳамин суннати мост.
Дигаронро зи-тарахҳум бираҳонем зи дом,
Баҳри худ дом гузорем, ҳамин қудрати мост.
Тоҷикистон ҳама санг аст, вале бар гӯре
Лавҳасанге нагузорем, ҳамин ҳиммати мост.
Бас қасон баҳри худ аз баҳри Худо бигзаштанд,
Мо ки чун санги мазорем, ҳамин вусъати мост...

Ин ҳама оғозҳо аз хоки бунёди ман аст,
Ин ҳама парвозҳо аз файзи иршоди ман аст.
Ин ҳама озодию озодагии марду зан
Як талоши ҳақгузори рӯҳи озоди ман аст.
Ман басо дар хештан шӯрида пас ворааам.
Раъду барқи Осмон як шуълафарёди ман аст.
Ман басо дар остонам осмон бикшоодаам,
Осмон як сафҳо аз девони эҷоди ман аст.
Ғар Худо дар офариниш монд очизтар зи ман,
Ин ҳама аз чавҳари табъи худододи ман аст.
Меравад аз хуни ман бар даҳр мавҷи инкилоб,
Инкилобни ҷовидон ҳамхуну ҳамзоди ман аст.
Чор уғур худ набошад мояи шакли ҷаҳон,
Ин ҷаҳон ёди ману ёди ману ёди ман аст!

Ту биё ба пешвозам, ки фироқ дар камин аст,
Бигузар зи раҳгузорам, ки гузашти ман яқин аст.
Чу ба остонат оям, ба ман остин маяфшон,
Ки ҳар остонаи мо ачале дар остин аст.
Ту бигӯй инчунине, манат ончунон бигӯям,
Чу расид они реҳлат, на чунон на инчунин аст.
Ту биё ба бистари ман, сари сина неҳ сара ро,
Ки ба бистари қиёмат на саре бувад, на сина-ст.
Ту макун туруш чабинро, маписанд ону инро,
Ки ҳар он чӣ дид бояд, ҳама аз хати чабин аст.
Ту биё ба паҳлуи ман, ниғаҳе бикун суйи ман,
Кӣ бидонад ии ниғаҳро, ки нигоҳи вопасин аст?

Дўстам, айём хорат кардааст,
Тундкорӣ кундкорат кардааст.
Амру фармони ду-се чавкисавор
Уштуросо зери борат кардааст.
Ҳар мадорое, ки кардӣ бо замон,
Безамонат, бемадорат кардааст.
Бас қароре, ки ту иҷро кардай,
Дур аз амну қарорат кардааст.
Бобарориҳои иҷрои пилон,
Бебарори рӯзгорат кардааст.
Оташи пурдуди ҳар вазъи баланд
Бешафоят, бешарорат қардааст.
Дар сари сарчашмаи оби зулол
Оби захролуд корат кардааст.
Он ҳама тиллои батни кӯҳсор
Ганҷбони хоксорат кардааст.
Сарфишониҳо саратро хурдааст,
Ҷоннисориҳо низорат кардааст.

Сарпарастихои ман дарди саре овардааст,
Хушккомиҳои ман шеъри таре овардааст.
Гарчи аз парвози кӯтоҳам касе огаҳ нашуд,
Баҳри парнорустагон болу паре овардааст.
Таъби ман қонуншикан буду ба қонунаш заданд.
Боз ҳам дар нисбате қонунгаре овардааст.
Пеши ҳар кас дил кушодам беибою рӯкушод,
Рӯкушодиҳо ба рӯям ханчаре овардааст.
Пешбиниҳо маро пеши дари номардуме,
Пуштбониҳо маро пушти даре овардааст.
Дӯстдориҳои ман бисёр душман шуд маро,
Дилнавозиҳои ман игвогаре овардааст.
Азми ман оҳаншикан буду хушам аз он, ки ӯ
Дар мухити мисгарон оҳангаре овардааст.

Ишқ дар дил шуълаи субҳи саъодат будааст,
Ошиқӣ эҳсоси бахшишҳои қисмат будааст.
Дар ҷавонӣ ишқ буду давлати дунё набуд,
Он ҳама бедавлатиҳо хуб давлат будааст.
Баски аз пойи равон мондем, ҳасрат мекунем,
Аз пайи хубон давидан ҳам ғанимат будааст.
Дар фалак ҷустан ситора санъат асту дар Замин
Хештанро гум накардан низ санъат будааст.
Одамӣ баъд аз заволи умр мефаҳмад, ки умр
Як назар бар Осмон бо ҷашми ҳайрат будааст.
Бехтарин ғанче, ки одам ёфт, гар симу зар аст,
Бехтарин ғанче, ки гум кардӯ, муҳаббат будааст.

Замини сахти кӯхистон дили нармам ато кардаст,
Дуруштам ҳар кӣ мехонад, хато андар хато кардаст.
Ба мисли кӯҳ якрӯям, ба сони чашма ҳақгӯям,
Чунин будам, чунин бошам, ки ин сонам Худо кардаст.
Миёни кӯҳҳо бигрехтам аз дасти чабру зулм,
Ба ман торихи сангиндил чафо рӯи чафо кардаст.
Чудо будам зи ҳамхунон, ки бепул буд дарёҳо,
Сари кӯҳу сари чашма дилам аз ғам наво кардаст.
Умеду орзуям сӯхт монанди хинои санг,
Дубайтию рубоӣ нолаамро бефано кардаст.
Яке гуфтӣ: ту эронӣ, дигар гуфтӣ: ту тоҷикӣ,
Чудо аз асли худ мирад, касе моро чудо кардаст.
Ҷаҳон як рӯз метаркад зи охи пуршарори мо,
Ки бар тарки Ватан моро паёпай мубтало кардаст.

Он. ки аз кокули ту бӯи вафо нашнидаст.
Пайке аз доираи дори бақо нашнидаст.
Ҷониби кӯҳ садо гар задӣ, пажвоқ ояд.
Касе аз санги диле акси садо нашнидаст.
Лаби дарё хабаре аз дили дарё гӯяд,
Диле аз мурдадиле бонги "дילו" нашнидаст.
Ҷуз навои шиками холӣ пайи баргу наво
Бенаво замзамаи ҳеч наво нашнидаст.
Устухонҳои таҳи хок Худо мегӯянд,
Аз лаби гӯр касе зикри Худо нашнидаст.
Дили мо метапад алҳол, вале аҳли диле
Шеваи мурдани мурғи дили мо нашнидаст.

Дидори ту барои ман дидори зиндагист,
Ғамҳои ту барои ман ғамҳои зиндагист.
Як ёди ту бас аст, ки ман зиндагӣ кунам,
Ёдат чу ёди бахт мададгори зиндагист.
Ду чашми ту бас аст, ки якумр бедареғ
Донам, ки ишқ нашъаи саршори зиндагист.
Аммо дареғи дигаре дурии мову туст,
Дурии мову туст ё асрори зиндагист?
Мо як ниҳоли дутану ҳамреша дар ду боғ,
Ин кори мову туст ва ё кори зиндагист?
Аз раҳнае ба ҳамдигар наззора мекунем,
Зеро ки дар миёни мо девори зиндагист.

То ҳамканор будиям, дунё канор дошт.
То чоннисор будиям, дунё нисор дошт.
Андар миёни ин ҳама таъчилу гирудор,
То ҳамқарор будиям, дунё қарор дошт.
Гоҳе зи бодаи сара, гоҳ аз мушоъара
То ҳамхумор будиям, чашмат хумор дошт.
Дунёи накши обу гил ҳарчанд буд бахил,
То ту нигор будиям, накшу нигор дошт.
Ҳар лаҳза дар гузарғахи умри шитобкор
То интизор будиям, умр интизор дошт.
То ҳамтарона будиям, дунё тарона буд,
То ғамгусор будиям, ғам бўи ёр дошт.
Имрӯз аз хазони ишқ афсӯс меҳурам...
То ҳамбаҳор будиям, дунё баҳор дошт.

Месӯхтам зи ишки ту, сӯзам асар надошт,
Мемурдам аз нигоҳи ту, чашмат назар надошт.
Мехостам дили туро донам чу рози ғайб,
Мекостам зи дарди ту. хуснат хабар надошт.
Роҳи туро гирифта буд тӯфони ашки ман.
Аммо ғурурат аз раҳи тӯфон гузар надошт.
Аз сар гузашта будаму аз дил, ки дил ниҳӣ,
Аммо дилат ғами маро ҳарғиз ба сар надошт.
Уммеди субҳ эй басо шомам ба субҳ бурд,
Аммо умеди ишки ту нури сахар надошт.
Мерафтам аз пайи туву аз ман асар набуд,
Медоштам вафои ту, аммо самар надошт.
Ман беназир мешудам дар шеърӯ шоирӣ,
Ғар ҳусни беназири ту аз ман ҳазар надошт.
Чашми ту як ситораи тобони ишк буд,
Дониста буд, ки ошики лоиқ дигар надошт...

То доштам ғами туро, дил ҳеч ғам надошт,
Дар олами пур аз алам доғи алам надошт.
То ту набудӣ ҳамқалами шеърҳои ман,
Ин дафтари тихии ман нақши қалам надошт.
То ту набудӣ ҳамқадам дар кӯрароҳи дил,
Умрам зи остонае ҳаққи қадам надошт.
То ту набудӣ чашмаи уммедҳои ишқ,
Саҳрои буду бошу ман як қатра нам надошт.
То ишқи ту набуд ситезону беамон,
Аклу дилам риояти ҳукми ҳакам надошт.
Аммо, дарег, рафтию нашнохтӣ маро,
Такдир ин қадар ба ман баҳши ситам надошт.

Зиндагиям бе шукӯхи ишкати орое надошт,
Ҳамчу шаҳри мурдагоне буд, овое надошт.
То набудӣ, гӯиё, дар синаи ман дил набуд,
Ё агар буд, андуху дарди гуворое надошт.
Чашмаҳои шавку шӯрам андарун хушкида буд,
То ба дарёи дилат дастури маҷрое надошт.
То саропоят саропои маро оташ назад,
Рӯзгори шоирии ман сару пое надошт.
Беҳ набуд аз хонаи бебому дар ашъори ман,
То чу байти абруят байти пазирое надошт.
Гар сарам аз шавқи дидори ту бар гардун расид,
Ғайри болои баландат азми болое надошт.
Гар дилам аз сина берун рафта бошад, бад мағир,
Ғайри ҷойи ваъдаи ту дар ҷаҳон ҷое надошт.

То туро ҷустам, замони комрониям гузашт,
То ғамат хурдам, умеди шодмониям гузашт.
Гуфта будам бо ту як дам зиндагӣ хуш бигзарад,
Дар талоши зиндагонӣ зиндагониям гузашт.
Хостам бахти ҷавон созам ҷавонии туро,
Дар таманнои ҷавоният ҷавониям гузашт.
Ҳуснат истеъдод буду шеъри ман з-он кам набуд,
Ҳамзамон бо ҳусни рӯят ҳамзамониям гузашт.
Чони ман як вақт нақди рӯйи дастони ту буд,
Қадри ман нашнохтию ҷонфишониям гузашт.
То баландии гурурат хоксориям надид,
Достони ошиқии достониям гузашт.
Дар Замину Осмон чун ман нахоҳӣ ёфт, ҳайф,
Дар Замин уммедҳои осмониям гузашт...

Ҷони ман қурбони як хандидану нозиданат,
Лаб ба лаб бинҳодану аз шӯри дил ларзиданат.
Умри ман қурбони он соат, ки аз бўсу канор
Бо ҳавои зарби дил болидану рақсиданат.
Бахти ман қурбони он фурсат, ки дастони сафед
То напечӣ дар бало, д р гарданам печиданат.
Рӯзи ман қурбони он муддат, ки дар оғӯши шавк
Аввалан шӯриданат в-аз оқибат тарсиданат.
Ганҷи ман қурбони он давлат, ки аз ман бо итоб
Баръабас ранчиданат, з-он пас маро санчиданат.
Шеърӣ ман қурбоии он сарват, ки аз девони ман
Байтҳое хондану дар худ наёромиданат.
Буди ман қурбони он ҳиммат, ки бар ман бедареғ
Он чӣ муҳри зиндагӣ буд, ройгон бахшиданат...

Ишки навоғози моро ҳеч анчоме мабод,
Қалби ноороми моро ҳеч ороме мабод.
Дигарон бошанд инъоме зи даврон хостгор,
Баҳри ман чуз васли ту аз бахт инъоме мабод.
Дур аз ту бо ғамат наздиктар шуд чони ман,
Дар дили ман чуз ғами ширини ту коме мабод.
Ишки ман дар тирамоҳ бо номи ту гул мекунад,
Дар замири хотирам чуз номи ту номе мабод.
Ғар хазонрез аст, бо бӯи баҳорат зиндаам,
Дар гулистонӣ дилам чуз ту гуландоме мабод.
Сафҳаи шеъри маро то ҳар нафас равшан кунӣ,
Субҳи рухсори туро, эй кошкӣ, шоме мабод!

Агар ёдат кунам, Хуршеди пуранвор механдад,
Ба болои сарам ин гунбади даввор механдад.
Ба ёди ганчи рози ту, аё зебои кӯхистон,
Тамоми ганҷо дар синаи куҳсор механдад.
Замину осмони хотирам аз хандаат пур буд,
Замину Осмон такрору нотакрор механдад.
Чӣ ширин хандаҳое доштӣ чун субҳи наврӯзӣ,
Ба ёди хандаҳоят дар дилам гулзор механдад.
Парастуи нигоҳатро баҳорон чун ба ёд орам,
Баҳорон бо ҳазорон ҳусну рангу бор механдад.
Чу ишқи кӯдакӣ буду чӣ инъоме, ки бо ёдаш
Дилам чун кӯдаки бечурму беозор механдад.

Эй чони меҳмон дар бадан, меҳмоният хуш бигзарад,
Эй хуни қурбони сухан, қурбоният хуш бигзарад.
Эй ақл, бо доноият аз мӯр ҳам нодонтарӣ,
Дар баҳсҳои мову ман нодоният хуш бигзарад.
Ин дар задӣ, он дар задӣ, дар шаш ҷиҳат пур сар задӣ,
Эй сар, раиси ҷону тан, сарсоният хуш бигзарад.
Гар белиқое шуд лиқо, гар беливое шуд ливо,
Эй шоҳи берун аз Ватан, султоният хуш бигзарад.
Эй одам, эй нури замон, шодӣ надидӣ дар ҷаҳон,
Дар интизори як кафан, пажмоният хуш бигзарад.
Ҳай рангбозӣ мекунад, найрангсозӣ мекунад,
Бар ҷарҳи атласпираҳан ҳайроният хуш бигзарад.
Гар ормонат гул накард, озурдаӣ, пажмурдаӣ,
Дар ин замини макру фан деҳқоният хуш бигзарад.
То як нафас осудаӣ, ҷон судай, тан судай,
Бо ҷумла андӯхи Миҳан шодоният хуш бигзарад.
Ҳар кадр афзун хостӣ, он кадр худро костӣ,
Эй худфиреб, эй худшикан, вайроният хуш бигзарад.

Соқиё, соғар бикаш, то ин дам осон бигзарад,
Оби хайвон дех, ки фарёдам зи Кайвон бигзарад.
Дар чаҳони гирдгардон кори мо саргаштагист,
Чом гардон кун, гами гардуни гардон бигзарад.
Бар сари мо ҳам гулафшон рехт, ҳам борону барф,
Гулфишон бигзашт, инак, барфу борон бигзарад.
Ҳар чӣ бар мо бигзарад ҳамчун насиби зиндагӣ,
Ҷумла аз кӯйи дилу аз кӯчаи ҷон бигзарад.
Косаи ҳаққи маро лабрёз кун, эй косагул,
Ҳар кӣ гул бар сар занад, хоре ба домон бигзарад.
Соқиё, паймона дех, паймонаи умрам чӣ фарқ
Сахтпаймон бигзарад ё сустпаймон бигзарад?
Соқиё, паймона дех, паймона дех, паймона дех,
"Ҳар чӣ ояд бар сари фарзанди инсон, бигзарад".

Зиндагӣ бо ранчу меҳнатҳо гузашт,
Бо ҳазорон дарду ҳасратҳо гузашт.
Бахт мисли ахтаре дар чарх сӯхт,
Ишқ чун ҷанҷоли давлатҳо гузашт.
Бар сари мо то битобад Офтоб,
Эй басо бухтону тухматҳо гузашт.
Мо ба асли хеш қоим мондаем,
Он ҳама рашку хусуматҳо гузашт.
Аз шикоят лаб ба кас накшудаем,
То фалак бар мо шикоятҳо гузашт.
Дил ба дарё, сар ба савдо доштем,
Баҳри миллат айбу иллатҳо гузашт.
То қиёматро набинад одамӣ,
Аз дили мо бас қиёматҳо гузашт.

Мард он, ки сарафроз сари дор бимирад,
Як бор таваллуд шуда, як бор бимирад.
Мард он, ки сари кулла чу ҳамхонаи Хуршед
Аз қисмати худ розию саршор бимирад.
Мард он, ки сабуктар бикунад бори Замиро,
Бо умри гаронбор гаронбор бимирад.
Бо дӯсти наздик равад манзили дуре.
Бо ёр ва ё бо алами ёр бимирад.
Дар хоб ба овози замин гӯш ниҳад шаб,
Рӯзона чу ҳақдӯст зада чор бимирад.
Мард он, ки намонад зи шабаш шишаи холӣ,
Пуршӯру пуросшӯбу пурасрор бимирад.
Мард он, ки тихӣ буда чунон косаи танбӯр,
Бо нағмаю оҳанги шарарбор бимирад.
Мард он, ки намирад зи қазо бо аҷали худ,
Дар ишқ ва ё кор ва ё ор бимирад.
Мард он, ки шарафманду баномусу чавонмард
Бо ин ҳама озор сазовор бимирад!

Ба ҳама нағмаи ночӯр дилам месӯзад,
Ба ҳама тинати бенур дилам месӯзад.
Зи ҳама раъшаи пирона танам меларзад,
Ба асогирии ҳар кӯр дилам месӯзад.
Беги маҷнун шуда сархам зи маломат бинам,
Ба ҳама валвалаю шӯр дилам месӯзад.
Офтоб аз ҳасади шамъ наҷфтад зи фалак,
Ба шикоятгари пурзӯр дилам месӯзад.
Ҳар ғаҳе то ба фалак роҳ барад маҳвора,
Ба дили ошиқи раҳдур дилам месӯзад.
Ба раҳи кӯршуда беравуою такутоз,
Ба сари холию мағрур дилам месӯзад.
Ба қади модари пирам, ки заминбӯс шудааст,
Мениҳад по ба лаби гӯр, дилам месӯзад.

Рӯхи мо бар қадри даврон мерасад,
Ҷони мо бар қадри чонон мерасад.
Нест танҳо чанд кас кайҳоннавард,
Шеъри дилрас ҳам ба кайҳон мерасад.
Ҳар чӣ дорад ин замини осмон,
Ҷумла баҳри ризқи инсон мерасад.
Аз дарахтоне, ки биншонидаанд,
Як асо аз баҳри пирон мерасад.
Нест хусни беҳирадро қимате,
Шишаи холӣ ба тифлон мерасад.
Ғар ба сарвақтам наояд ёри ман,
Рӯзи маргам синакӯбон мерасад.
Лоиқ аз сӯзи дарун бегона нест,
Шеъраш аз мағзи дилу ҷон мерасад.

Аз нигоҳам шарора хоҳад монд,
Аз бисотам ситора хоҳад монд.
Дар канори замини аҷдодам
Қалби ман беканора хоҳад монд.
Дар шумори тамоми дарди башар
Дарди ман бешумора хоҳад монд.
Пеши чашми замона неку бадам
Дар сухан ошкора хоҳад монд.
Аз касе як хасе намомонад,
Аз ман умри дубора хоҳад монд.
Пораҳои дили шикастаи ман –
Шеъри ман пора-пора хоҳад монд.

— Аз кӯҳ санге чун фитад, сад сангро бечо кунад,
Марде чу номардӣ кунад, сад мардро расво кунад.
Нодон, чу доной кунад, аҳсан бигӯемаш ҳама,
Аммо чӣ битвон кард, агар нодоние доно кунад?
Шавке агар саркӯб шуд, нохуб шуд, нохуб шуд,
Аз кӯр завке дод агар, истеза бо бино кунад!
Ҳар кас тавонад рӯдро бо чӯйхо созад чудо,
Он кист, к-аз дарёдилӣ як қатраро дарё кунад?
Ҳар кас тавонад мурдаро бар хок биспорад, вале,
Он кист хоки мурдаро точи сари дунё кунад?
Ман бо касе ҳамдостон, эй дӯстон, эй ростон,
К-имрӯзи худро зинае то куллаи фардо кунад.

Хусни рӯзафзуни ту умри маро кам мекунад,
Қомати мавзуни ту қадди маро ҳам мекунад.
Хондӣ бас шеъри тарамрову нахондӣ хотирам,
Ваъдаҳои хушки ту чашми маро нам мекунад.
Ман туро ҳамшеваи меҳонаму ҳамнолае,
Чашми ту аммо ба ман қаҳри дамодам мекунад.
Шод будам, то туро дидам, надонистам, ки ишқ
Буду нобуди маро сармои ғам мекунад.
Аз пайи васлат давидам чор фасли зиндагӣ,
Васли ту аммо зи ман чун умри ман рам мекунад.
Ишқи Ҳавво қард Одамро азизи оламе,
Ишқи ту рӯзе маро берун зи олам мекунад.

Ошу нонат чун адо шуд, ошноят меравад,
Аз наво чун бозмондӣ, ҳамнавоят меравад.
Шоҳиди ранги муҳаббат ҳар нафас аз боғи дил,
Гул наёри, дилбари гулгунқабоят меравад.
Меравӣ аз даст, чун дастат бимонад аз амал,
Поят аз раҳ бозмонад, радди поят меравад.
Доварии халқ мизоне надорад якмизоч,
Як бадӣ кардӣ, тамоми некиҳоят меравад.
Пешсаф бошӣ, хазорон сафдар анбози туянд,
Чун зи саф берун бияфтодӣ, сафоят меравад.
Дори дунё меҳурад дорунадоратро ҳама,
Оху афсӯсу надомат аз қафоят меравад.
Ғар гадои шоҳтабӣ, шоҳ ояд назди ту,
Шоҳи мумсиктинатӣ, аз дар гадоят меравад.
То худои хеш бошӣ, пуштбони ту Худост,
Чун зи худ рафтӣ, зи сар лутфи Худоят меравад.

Бе хусни ту чавонии ман пир мешавад,
Уммеди шодмонии ман пир мешавад.
Гар ҳамдилаам намешавӣ як лаҳза дар чаҳон,
Ишқи дили чаҳонии ман пир мешавад.
Фарёдрас намешавӣ гар дар Замин маро,
Фарёди осмонии ман пир мешавад.
Ратли гарон бигиру сабук пеши ман нишин,
Авқоти саргаронии ман пир мешавад.
Эй беҳтар аз ҳама, маро бо чашми кам мабин,
К-ин даври комронии ман пир мешавад.
Аз ишқи туст даъвии умри абад, биё,
Даъвои ҷовидонии ман пир мешавад.
Дарёб ишқи содаю печидаи маро,
Даврони зиндагонии ман пир мешавад...

Ба дил сад дoston мемирам охир,
Чу гул дар бӯстон мемирам охир.
Зи макри душманон боке надорам,
Зи қасди дӯстон мемирам охир.
Ман аз дасти замон ҳаргиз намирам,
Ки аз дасти замон мемирам охир.
Фалак бар дӯши ман борест сангин,
Таҳи бори гарон мемирам охир.
Чаҳон бо дарди ман коре надорад,
Ман аз дарди чаҳон мемирам охир.
Агар дар шеър фарзанди замонам,
Ба лаб шеъри замон мемирам охир.
Чавонмаргӣ фақат марги чавон нест,
Ба сад пирӣ чавон мемирам охир!

Ҳар нафас бинам зи чашми шӯҳи ту нози дигар,
Ҳар нафас бикшоям аз даври лабат рози дигар.
Ҳар қадар бо ту бибинам кишвари афсонае,
Ҳар саҳар бо ту кушоям боли парвози дигар.
Гарчи ҳар дидори ту бошад маро эъҷози бахт,
Бинамат бори дигар, ёбам еад эъҷози дигар.
Он қадар овози ту дар гӯши ҷон биншастааст,
Гӯй, зери чархи гардун нест овози дигар.
Ишқи моро, ки чу ганҷи кӯҳсорон сармад аст.
Нест анҷоме, вале ҳар лаҳза оғози дигар...
Мову ту ду қитъаи озодинхохи қисматем,
Ҳар нафас ҷони дигар дорему ҷонбози дигар.
Ман дигар дилошноеро намеёбам чу ту,
Ҳам ту мисли ман намеёбӣ ғазалсози дигар.

Ин дили шоди маро ношод кардӣ, шод бош,
Орзуҳои маро барбод кардӣ, шод бош.
Аз туву аз ишқу аз меҳру сафову мардумӣ
Ҳар чӣ чамъ оварда будам, бод кардӣ, шод бош.
Гуфта будам мерасӣ бар доди дил, фарёди дил,
Доди ман нашнидаву бедод кардӣ, шод бош.
Ёди ту дар хотири ман чун тапиш дар сина буд,
Ту маро бехотиру беёд кардӣ, шод бош.
Хостам озод бошам бо ту аз ғамҳои умр,
Ту маро аз шодихош озод кардӣ, шод бош.
Хонаи чашми маро кардӣ хароб аз интизор,
Хонаи бегонаро обод кардӣ, шод бош.
Боз ҳам хоҳам туро бахти сафедде чун дилам,
Гарчи бо ман сад ситам бунёд кардӣ, шод бош!

Эй ошно, ба хилкати риндона зинда бош!
Дар гуфтугӯи оқилон девона зинда бош!
Он ҷо, ки аз ҳақиқати мутлақ суҳан кунанд,
Нашнида гиру бо ду-се афсона зинда бош!

- Гар як баҳор киштаи деҳқон нуму накард,
 - Дар зери хоки зиндагӣ чун дона зинда бош!
 - Дар байни беситорагон чун шуълаи умед,
 - Дар байни ин заъифакон мардона зинда бош!
- Рӯзе агар ба хонаи хуршед ҳам расӣ,
Бо ҳамниёзии ду-се бехона зинда бош!
Дастат агар ба гардани Маҳтоб ҳам расад,
Дар сояи муҳаббати ҷонона зинда бош!

Пинҳон зи назар то кай? Дар мадди назар мебош,
Хоҳӣ зи хатар растан, дар чанги хатар мебош.
Аз худ чӣ бурун тозӣ, чун ҷойи гурезат нест?
Аз мо зи чӣ парҳезӣ? Бо мо сару бар мебош.
Бемиллату безиллат, беиллату бемеҳнат
Машхур шудан хоҳӣ, як пора ҳачар мебош.
Дар маслаки худсӯзӣ аз баҳри сафои халк
Машъал нафурӯзӣ ҳам, боре чу шарар мебош.
Бо ин сару сомонат, қурбони сарат гардам,
Сар гир зи мо, аммо худ соҳиби сар мебош!
Фарзанди падар ҳастӣ, ин мояи фаҳри туст,
То фаҳр кунем аз ту, фарзанди башар мебош!

Рафт умру нарасидем ба сарманзили дил,
Начашидем зи анвоъи ҳама ҳосили дил.
Гарчи сад восита чустему талофӣ кардем,
Боз мондем ба сад восита по дар гили дил.
Гарчи якумр ба фармони дил овора шудем,
Боз мондаст ҳазорон ҳавасе дар дили дил.
Киштиҳое бигузаштанд зи укёнусо,
Нарасидаст ягон киштие бар соҳили дил.
Чун Рафоэлу да Винчию Микеланжело
Накашидаст касе манзараи комили дил.
Ҳама дилноманависони ҷаҳон меғуфтанд:
Дод аз дасти дилу машғалаи ботили дил.
Ҷойи афсӯсу дарег аст, ки аз дил дурем,
Дар ҷаҳоне ки бувад ҳар нафасаш шомили дил.
Чун зи безарфӣ ҳама розу ниёзаш қуштем,
Метавон гуфт, ки будем ҳама қотили дил.

Олами тоза бичӯям, ки бувад олами дил,
Бигзарам аз ғами ҷон, то бирасам бар ғами дил.
Ғайри бедардӣ ҳама дарди ҷаҳон дар дили ман,
Ин бувад нақди ман аз маҷмаъи бешу ками дил.
Ман ҳам аз ҷумлаи кайҳонгузаронам, лекин
Роҳ ҷӯям ба фалак аз раҳи печухами дил.
Зиндагонӣ зи азал гардиши мавзун дорад
Аз тапишҳои таболудаи пайдарҳами дил.
Дил агар мурд, ҷӣ суд аз шарафи ақли бузург?
Нарасад кош дилеро хабари мотами дил!
Эй хуш он рӯз, ки ҷун парчами ақл андар Моҳ
Зи сари боми фалак ҷилва кунад парчами дил!

То зинда бошам, меравам бар кӯйи ту бо пойи дил,
То сар ниҳам дар пойи ту бо чумла зориҳои дил.
Ту – навбахори шеъри ман, барку шарори шеъри ман,
Зеро, ки дил бурдӣ зи ман, худ омадӣ бар ҷойи дил.
Пазмон шудам рӯйи туро, амвоҷи гесӯи туро,
Қисмат бикун пазмониям, эй қисмати танҳои дил.
Дирӯзу имрӯзам гузашт аз ёди ту то ёди ту,
Уммеди фардои манӣ, эй шуълаи фардои дил.
Ман дар ту дунё ёфтам, дунёи зебо ёфтам,
Бо ман дар ин дунё бибош, эй мазҳари дунёи дил.
Чашми ту чашми зиндагӣ, нози ту нози зиндагӣ,
Қурбони нозу чашми ту, эй дидаи бинои дил!
Эй ҷони ширинтар зи ҷон, талхӣ мабодо байни мо,
Эй ҳамдами яктои дил, эй ёри беҳамтои дил!

Бинам зи савдои ҷаҳон савдои дил, савдои дил,
Ақсои олам бошадам ақсои дил, ақсои дил.
Ин ҷою он ҷойи ҷаҳон чунки даме осуда нест,
Ҳар дам ба дард ояд маро ин ҷойи дил, он ҷойи дил.
Маъвои дил пиндошта он кас, ки рӯи хокро,
Осудаҷон нобуда дар маъвои дил, маъвои дил.
Он кас, ки дунёхор буд, дар рӯи дунё хор буд,
Зеро ба дунёаш набуд дунёи дил, дунёи дил.
Он кас, ки бо дилташнагӣ лаб бар лаби ёре набурд,
Лабташна рафт аз соҳили дарёи дил, дарёи дил.
Он кас, ки ҳар дам мекунад даъвои дил, даъвои дил,
Боре агар ошиқ набуд, эй вои дил, эй вои дил.
Эй ёри сар то пой дил, сар мениҳам дар пойи ту,
То сарфишон бинам туро дар нойи дил, дар пойи дил.

Чанд рӯзе бо хумори бўсаҳоят зиндаам.
Санги сардам, бо шарори бўсаҳоят зиндаам.
Аз кучо донам шумори рӯзҳои мондаро.
То ба нақди бешумори бўсаҳоят зиндаам.
Аз кафи барги хазони тирамах уммед нест,
Ман ба уммеди баҳори бўсаҳоят зиндаам.
Ҷоннисори бўсаҳои ҷонфазоят будаам,
Боз ҳам баҳри нисори бўсаҳоят зиндаам.
То лабони оташин дорӣ, саропо оташам,
Ман барои шуълазори бўсаҳоят зиндаам.
Ман намемирам, агар сад марг ояд бар сарам,
То чу ёри комгори бўсаҳоят зиндаам.

Як замон то доштам дил, дилситонат будаам,
Як замон то доштам чон, чонфишонат будаам.
То даме будем бо ҳам чон ба чону дил ба дил,
Ҳамканор андар чаҳони бекаронат будаам.
Аз дурангиҳои қисмат то биёбӣ ранги хеш,
Бо чаҳони пир пайванди чавонат будаам.
Дар миёни ин ҳама дилрезаву чонрезаҳо
Як дилу чони тамоми ормонат будаам.
Дар замоне, ки дилат аз орзуҳо монда буд,
Дар фарози орзуҳо ошёнат будаам.
Ёд кун аз ман, ки боре дар раҳи дидори бахт
Шӯри ишқу нақди вақту сӯзи ҷонат будаам.
Ёд кун аз ман, ки вақте дар гузаргоҳи насиб
Як баҳори тоза бар қасди хазонат будаам.
Ёд кун аз ман, ки андар чор фасли умри ишқ
Ҳамзабон, ҳамошён, ҳамдостонат будаам.

Дўстонро ҳар қадар санчидаам,
 Он қадар аз зоташон ранчидаам.
 Якҳавой карда аммо дар бадал
 Ман аз эшон духавой дидаам.
 Чон гаравгон дода баҳри бўсае,
 Баъди ҳар як бўса вобўсидаам.
 Дидаву бишнида талху шўрашон,
 Андаруни хештан шўридаам.
 Порае хас дода, касро мехуранд,
 Гарчи ман сад пора дил бахшидаам.
 Шармашон бодо, ки ман чун кўдаке
 Аз бузурғихояшон шармидаам.

Аз чустучӯи хеш ба дунё расидаам,
Дар катра ғарқ гашта, ба дарё расидаам.
То доштам муҳаббату шӯру чунуни дил,
Сад даштро гузашта, ба Лайло расидаам.
Боло нишаста, аз ҳама поин фигодаам,
Поин нишаста, аз ҳама боло расидаам.
Исои чормехро бас дида бенафас,
Бар умқи лофҳои Масеҳо расидаам.
Ҳарчанд буд хонаам тангу шикастафарш,
То арши ошёнаи дилҳо расидаам.
Ҳар рӯз мурдаам зи ғами зиндағони хок,
То хок гашта, боз ба фардо расидаам.

Ман ошиқам, ман ошиқам, ман ошиқи деринаам,
Ман ошиқи ои соъиду он ғабгабу он синаам.
Ғар ман надорам симу зар, ғар ман надорам баҳру бар,
Дорам туро то дар бағал, ганчинаам, ганчинаам.
Чун барфи навборидае сар то ба поят бевубол.
Ман ошиқи он манзару он пайкари симинаам.
То ҳаст ҳусни сабзи ту, сабз аст боғи ишқи ман,
Ман ошиқи он талъату он чехраи сабзинаам.
Расвои ишқи ту манам, яктои ишқи ту манам,
Имрӯз ғар по дар ғилам, то манзиле як зинаам.
Имрӯзу фардои маро нодида ангорӣ, вале
Имрӯзу фардои туро оинаам, оинаам!

Ман чаҳони чонамро рӯҳни ин чаҳон кардам,
Ман замини рӯҳамро рӯҳи раҳравон кардам.
Омадам дар ин дунё, рафтаму надонистам
Ки ҳама вучудамро сарфи ину он кардам.
Ишқи бекарони ман дар канори ёре мурд,
Пир шуд агар ишқам, шеърро чавон кардам.
Навбахори дил чустам, ҳамканори дил чустам,
То баҳори сабзамро туъмаи хазон кардам.
Пеши рӯйи ҳаққӯён дам задам агар аз ҳақ,
Бори дӯши чонамро сад қарат гарон кардам.
То дили замон чустам, бо замона пайвастам,
Шеъри дарзамонамро ходими замон кардам.
Дар қаламрави қисмат - чилвагоҳи неку бад
Сачда бар Замин бурдам, шукри Осмон кардам.

Зи баҳори хусни ёре ба баҳори дил расидам,
Зи канори гарми ишқе ба канори дил расидам.
Ба канори сарди дунё зи ҳазор барқу оташ
Фақат аз шарори сўзе ба шарори дил расидам.
На ба худ, на бехудам ман, ба мисоли чархи гардун
Зи хурӯчи бекарорӣ ба қарори дил расидам.
Чу раҳи фарохи манзил раҳе нест байни ду дил,
Зи диёри дарди ёре ба диёри дил расидам.
Ҳама чо мазори гил бин, вале як мазори дил нест,
Зи тавофи гӯри модар ба мазори дил расидам.
Зи дилам кучо хабар буд, чу мадор буд дар тан?
Зи вучуди бемадорам ба мадори дил расидам.
Ба сарам фишори гардун, ба дилам фишори ҳар дун,
Зи фишори зиндагонӣ ба фишори дил расидам...

Маро дунё нахоҳад кушт, то дунёи дил дорам,
Маро дарё нахоҳад бурд, то дарёи дил дорам.
Зи баднафсию пурхорӣ басо савдогарон мурданд,
Зи ҳар савдо намемирам, ки ман савдои дил дорам.
Ба рӯйи хок ҳам бошам, ба зери хок ҳам бошам,
Ниҳон ҳаргиз намегардам, ки ман пайдои дил дорам.
Васият менависад ин, шикоят менависад он,
Ман аз ин ҳарду озодам, хати иншои дил дорам.
Агар маъвои ман кӯчадзи рӯйи хӯк зери хок,
Ба қасди марг дар ҳар синае маъвои дил дорам.
Дар ин дарё, ки як даъвои дил сад садди рад дорад,
Ман аз номи ҳама соҳибдилон даъвои дил дорам.
Ҳама бухтоннависонро кунам огоҳ пеш аз марг:
Шумо имрӯз мемиред, ман фардои дил дорам...

Агар тирам ба сар борад, ту ро ман дӯст медорам.
Агар чархам биёзорад, ту ро ман дӯст медорам.
Ту яктои манӣ, эй гул, тасаллои манӣ, эй гул,
Агар чо нам рамақ дорад, ту ро ман дӯст медорам.
Туй худ орзуи ман, камоли ҷустуҷӯи ман.
Агар ишқам ба марг орад, ту ро ман дӯст медорам.
Агар арзи ниёзи ман, хама сӯзу гудози ман
Ба гӯши ту намефорад, ту ро ман дӯст медорам.
Агар гардуни дун як дам набигзорад, ки хуш бо нам.
Гузорад ё набигзорад, ту ро ман дӯст медорам.
Қасам бар холи абруят, қасам бар шуълаи рӯят,
Қасам бар чашми хумморат, ту ро ман дӯст медорам.

Гарчи як рӯз ва ё шаб зи ҷаҳон мегузарам,
Ҳар қадар пир шавам. боз ҷавон мегузарам.
Нигарони туву дидори ту будам ҳама умр,
Ҳам пасин бор ба сӯят нигарон мегузарам.
Ту ба он қомати гулрез ғанимат бишумар,
Ки ман аз боғи ту чун оби равон мегузарам.
Моҳи бе айби ман, аз бобати ман айб магир,
Ман чу субҳам, ба ҷаҳон хандазанон мегузарам.
Шеърҳоям ба ту мероси дили ман бошанд,
Марг мероси падарҳост, чунон мегузарам.,
То нагӯянд сабукбор гузашт аз дунё,
Охирин бор ба каф ратли гарон мегузарам.
Лек то он ки аҷал ҷанг занад бар ҷонам,
Аз раҳи ишқи ту бо бозии ҷон мегузарам.

Боз ошиқ шаваму зиндагӣ аз сар гирам,
Роҳи дерин бигузoram, раҳи дигар гирам.
Ҳамаро тарк кунам шомгаҳон чун Хуршед,
Домани субҳ кашам, домани дилбар гирам.
Боз як бори дигар тозаҷавонӣ бикунам,
Баҳри чонон зи фалак лолаи ахтар гирам.
Нашавам дастхуши васвасаи кӯрдилӣ,
Ҷуфти дилхоҳ чу як ҷуфти кабӯтар гирам.
Сӯзи афзунам аз он аст, ки рӯзе чу чароғ
Сари гӯри падару модари худ даргирам.
Кӯрпистон бувадо модари дунё, эй дил,
Биравам маслиҳати умр зи модар гирам.

Дар мағз-мағзи чонам ғамҳои ту бимирам,
Бо гуфтугӯи ишқат беғуфтугӯ бимирам.
Якумр аз раҳи дил - аз манзиле ба манзил
Бас ҷустуҷӯт кардам, дар ҷустуҷӯ бимирам.
Дар орзуи рӯят бигзашт зидагиам,
Дигар чӣ орзуе, з-ин орзу бимирам?!
Чун аҳди ту шикастам, дил бо сабӯ бибастам,
Гар по зи роҳ монад, пой сабӯ бимирам.
Мастии бода бигзашт, мастии ишқ боқист,
Теги нигоҳи мастат андар гулӯ бимирам.
Ҷар ғоҳ пеши рӯям ояд ачал, малулам,
Нодида сер рӯят, ман бо чӣ рӯ бимирам?!
Як бор дидани ту бахти нақӯи ман буд,
Некӯ назистам гар, шояд нақӯ бимирам...
Марде барои шуҳрат, марде барои давлат,
Гар марг пурсад аз ман, ман баҳри ту бимирам!.

Боз шаб то субҳдам бедор месӯзад дилам,
Боз аз ғамҳои он ғамхор месӯзад дилам.
Баҳти ноҳамвори ман ҳамвор кай ғардад дигар?
Баъд аз ин ҳамвора ноҳамвор месӯзад дилам.
Дар назар орам, ки беморе ба мурдан рӯ ба рӯст,
Мисли шамъи бистари бемор месӯзад дилам.
Чун бибинам ғунчае аз кокули ёре фитод,
Бо ҳазор афсӯси нотакрор месӯзад дилам.
Чун бибинам ахтаре афтод аз сакфи баланд,
Чун пайи ӯ дар шабони тор месӯзад дилам.
Чун бияндешам, ки ҳоло бе ҷавонӣ мондаам,
Сахт месӯзад дилам, бисёр месӯзад дилам.

1

Омадам дар ин ҷаҳон, то хешро пайдо кунам,
Чанд рӯзе хешро бо зиндагӣ ҳампо кунам.
Гар натонам мурдаеро зинда созам баъди марг,
Қарз бошад ёдгори мурдаро эҳё кунам.
Бар даре гар по ниҳодам, қасди ман он дар набуд,
Қасди ман он буд, то шояд дари дил во кунам.
Ҳар киро бино бибинам, аз наяш роҳӣ шавам,
Ҳар кӣ кӯри нотавонбин аст агар, бино кунам.
Рӯзхое, ки наёварданд дар дил дарди ишқ,
Аз ҳисоби рӯзҳои умр истисно кунам.
Бигзарам бедарду хасрат, чун бигирам дасти дӯст,
Чун сари душман ба даст афтод, зери по кунам.
Омадам, то ҳеч бепарво набошам дар ҷаҳон,
Ҳар дам аз суду зиёни зиндагӣ парво кунам.

Оламе ояд дар оғӯшам, чу оғӯшат кунам,
Лаб занад бахтам, чу бўса аз лаби нӯшат кунам.
Мурдагон аз хок бархезанд бо сад доғи ишк,
Лаҳзае, к-аз бўсаҳои гарм беҳушат кунам.
Дар барам Хуршеду бар дӯшам Маҳ ояд аз фалак,
Соате, ки бўсачинӣ аз бару дӯшат кунам.
Сад баҳореро хазон бинӣ, агар донӣ, ки ман
Бо гули уммедҳои хеш гулпӯшат кунам.
Ман, ки аз дурии ту бо духтари раз ошиқам,
Орзу дорам, ба базми дил қадаҳнӯшат кунам.
Дон, ки Лоик мурду аз ӯ мисраъе боқӣ намонд,
Як нафас гар бо дили шайдо фаромӯшат кунам.

Нам-нами борон чу ёдат кард, ёдат мекунам.
Барги гул чун бўйи ту овард, ёдат мекунам.
Дарди ишқат мард буду қисматам номард буд,
Ман ба қасди қисмати номард ёдат мекунам.
Ишқи ту дар сурати ашъори дардолуди ман
Мисраъе гар дар диле парвард, ёдат мекунам.
Ман агар нозукписандам, аз назокатҳои туст,
Бар сари гул чун нишинад гард, ёдат мекунам.
Гармию сардии дунёро зи ишқат дидаам,
Зери ин гардуни гарму сард ёдат мекунам.
Ҳар кучое ҳам ки бошӣ, дур аз ман нестӣ,
Бо алам, бо доғи дил, бо дард ёдат мекунам.

Аз он соғар ба каф дорам, ки андар соғарат бинам,
Ки худро масту азхудрафтаву ошиқтарат бинам.
Ҳама дарҳои оламро бикӯбам мушт дар мастӣ,
Вале охир фитода хешро пеши дарат бинам.
Сари худро гаравгои бидҳам аз баҳри майи боқӣ,
Ки дар поёни мастихо варо ёри сарат бинам.
Рақибону бадандешони ман помоли ғам миранд,
Китобамро агар як шаб ба зери бистарат бинам.
Барои ишқи ту аз дигарон бибридаму шодам,
Дилатро меканам аз сина, гар бо дигарат бинам!
Туй ҳусни умеди ман, туй баҳти сафеди ман,
Ба коми хушк мемирам, агар чашми тарат бинам!
Ман аз он ишқ меварзам, ман аз он шеър мегӯям,
Ки худро Лоикат ёбам, ки худро шоират бинам...

Ту ро ҳар рӯз мебинам, ба коми дил намебинам,
Ба чаидин орзуят дар мақоми дил намебинам.
Ту вақти ҳар гурубе меравӣ чун Офтоб аз ман,
Вале чун ахтари шомат ба шоми дил намебинам.
Саломам медиҳӣ ҳар рӯз мисли ошнорӯе,
Вале боре саломатро саломи дил намебинам.
Сухан аз боду борон гӯию вазъи ҳавою об,
Ман аз вазъи каломи ту каломи дил намебинам?
Ғаҳе гӯӣ, ки шеъру номи ман вирди забони туст,
Раво бошад, чаро ман дар ту номи дил намебинам.
Ту аз он пухтагонӣ, гар зи савдоят бисӯзад қон,
Умеди пухтани савдои ҳоми дил намебинам.
Агар чун заррае дар маснади ҳурмат нишинад дил,
Ман аз ту заррае ҳам эҳтироми дил намебинам.
Ба ёди ту ҳазорон қомро кардам тухӣ, аммо
Ту ро аз меҳри ман саршор қоми дил намебинам...

Марав аз ман, ки бо ту меравад дунёи рангинам,
Марав аз ман, ки бо ту меравад ғамҳои ширинам.
Агар бо ман гули рӯят набошад, хор хоҳам шуд,
Марав аз ман, ки бо ту меравад айёми гулчинам.
Агар аз ман гузаштӣ, бигзарад умрам ба нокомӣ,
Марав аз ман, ки бо ту меравад меҳроби оинам.
Чӣ оромист оромии оби мурдаи соҳил?
Марав аз ман, ки бо ту меравад орому таскинам.
Ту бо ман то ғаме аз ишқ дорӣ, ғам махур аз ишқ,
Марав аз ман, ки бо ту меравад тӯмори зарринам.
Ту, эй дилхоҳи деринам, ту, эй тадбиру тамкимам,
Марав аз ман, ки бо ту меравад табрику таҳсинам.
Ту бо ман то ҷавон астӣ, ҷавонӣ кун, ҷавонӣ кун,
Марав аз ман, ки бо ту меравад ишқи нахустинам.

Агарчи сӯхтам, як шуъла рухсори ту мехоҳам,
Хуморолудаам, чашмони хуммори ту мехоҳам.
Туй танхову ман танҳо, ду танҳоем дар дунё,
Ҳама дору надорамро ниғаҳдори ту мехоҳам.
Агар як лаҳза беоташ зиям, хокистарам пиндор,
Ман оташзодаам, ишқи шарарбори ту мехоҳам.
Ту оҳанги вучуди ман, дуруди ман, суруди ман,
Ба ҳар зарби сурудам чазби гуфтори ту мехоҳам.
Агар озурдамат боре, пушаймонам, пушаймонам,
Умеди охиринам, боз дидори ту мехоҳам.
Тихӣ гардад агар паймонаи умрам ба сад афсӯс,
Лаби ту, хандаи ту, меҳри саршори ту мехоҳам.
Барад гар хоби марғам, боз ҳам аз қаъри гӯри сард
Баҳори рӯзгору бахти бедори ту мехоҳам...

Чонам чӣ хоҳад аз рӯзгорон?
Навбатгузорӣ бо ҳақгузорон.
Бо сӯзи пинҳон ёд оварам ман
Аз ишқи ёрон дар рӯзи борон.
Бӯ худ ситезам, беҳуд ситезам,
Коре надорам бо кинадорон.
Чун тангчашмон дунё начӯям,
Қисмат кунам дил бо дилфигорон.
Дар синаи ман чӯшад ҳамеша
Сад корзоре бе корзорон.
Одам ғанимат, ҳар дам ғанимат,
Эй ҳамнасибон, эй ҳамчаворон!

Кофтам хусни дил аз хусну чамоли дигарон,
Ёфтам авчу камоле аз камоли дигарон.
Гарчи худ болу пари парвози дуре доштам,
Шеваи парвоз омухтам зи боли дигарон.
Баҳри ман мурданд пирону чавонони Ватан,
Умр дидам аз ҳисоби моху соли дигарон.
Ман чӣ будам? Мушти гил, нашнохта, нағдохта,
То шудам ҳамболи умри безаволи дигарон.
Ҳолгардонии вақту косагардонии давр
Дидам андар рангбозиҳои холи дигарон.
Чун ҷавобе бар саволе чашм бикшудам, вале
Худ саволи дигарам ман бар саволи дигарон...
Меғудозам, меғурузам хешро, то зиндагист,
Мегапам баҳри замони худ мисоли дигарон.

Ин манам, ҳамгунаҳи шишаву соғарзадагон,
Даст андар камару домани дилбарзадагон.
Ин манам, ҳамсафари сӯхтагони раҳи ишқ,
Хок бар сар зада, аз хок зи нав сарзадагон.
Ин манам дида, ки бас ҳиммати пасте доранд
Доду фарёди баланд аз сари минбарзадагон.
Ин манам, ҳамназари зумраи арбоби назар,
Дил ба дарё задагон, сина ба озарзадагон.
Ин манам, ҳамнасаби гумшудагони раҳи ишқ
Раҳна бар силсилаи муслиму кофарзадагон.
Ин манам, ҳамтани мардони зи пастии Замин
Таъна бар манзалаи торами ахзарзадагон.
Ин манам, ҳамшарафи чумлаи мардони амал
Остин аз пайи таъмири ҷаҳон барзадагон...

То наёбӣ, чони ман, чони сухан,
Чун гадоён мехурӣ нони сухан.
Медавӣ якумр гирдогирди кӯх,
То наёбӣ маншаъи кони сухан.
Гар надорӣ дар дил оҳеву ғаме,
Мезанад арвоҳи пирони сухан.
Бесарупо бигзарию бепайе,
— Сар набозӣ гар ба поёни сухан.
Доғи дилро боғи дил кун бо фусун,
То набошӣ доғи домони сухан.
Хуни дил хур, хуни дил хур, хуни дил,
Мачлиси май нест майдони сухан.
Сар барорӣ аз гиребони замон,
Гар бигирӣ аз гиребони сухан...

Ишқ овардам, пушаймонам макун,
Оташ овардам, гулафшоном макун.
Хешро то ишқи ту аз сад даре
Чамъ овардам, парешонам макун.
Шодӣ овардам, ба ғам рангаш мазан.
Ханда овардам, ту гирёнам макун.
Шӯр овардам ба чони коҳилат,
Ганҷ овардам, ту пинхонам макун.
Бода овардам ба чоми холият,
Чом пур кун, сер аз чоном макун.
Оҳ овардам, дилатро гарм соз,
Роҳ овардам, гурезонам макун.
Хошиш овардам, ба коҳиш хӯ мадеҳ,
Нозиш овардам, ту нолонам макун.
Чашма овардам, ки бахтат сабз бод,
Шӯрчашмӣ пеши чашмонам макун.
Ҳадя овардам дили пуроташе,
Сардрӯйӣ чун замистонам макун.
Достони ишқи ту дорам ба дил,
Дастгирам бошу дастонам макун.

Биё, эй ишқи нав, рӯҳам ҷавон кун,
Биё, эй дарди нав, тармими ҷон кун.
Биё, эй васли нав, аз қабзаи марг
Маро бистону фаҳри ҷовидон кун.
Биё, эй дасти гарму нарми симин,
Маро бар даст гиру дoston кун.
Биё, эй хусни нав, хузни маро куш,
— Биё, эй аҳди нав, охирзамон кун.
Биё, эй фарри яздонии одам,
Замини оҷизамро Осмон кун.
Биё, эй ишқи нав, эй марги ширин,
Хар он ҳукме, ки медонӣ, ҳамон кун!

Эй миллати хобида, бистезу талоше кун!
Эй қавми ҷафодида, бистезу талоше кун!
Эй охи гиреххурда дар ҳанҷараи торих,
Эй ҷони ҳаросида, бистезу талоше кун!
Ганҷинаи ту бурданд, нақдинаи ту хурданд,
Эй соҳиби тарсида, бистезу талоше кун!
Рангат шуда берангӣ, ҳангат шуда беҳангӣ,
Сағги натарошида, бистезу талоше кун!
Аъмоли ту беҳуда, ишколи ту нақшуда,
Эй махзани пошида, бистезу талоше кун!
Олуда ба ҳар гарде, печида ба ҳар дарде,
Бо хеш напечида, бистезу талоше кун!
Дарёи равон дорӣ, дилҳои ҷавон дорӣ,
Бонги касе нашнида, бистезу талоше кун!
Эй дори табархурда, озурдаву пажмурда,
Эй дасти наёзида, бистезу талоше кун!
Эй тахти сияхтахта, худ соҳиби тахтат бош,
Эй доди наварзида, бистезу талоше кун!

Зинда бош, эй чашмаи илҳоми ман,
Халқи ман, эй асли нангу номи ман.
Бахти сабзу рӯи сурху чашми сер,
Обрӯю иззату икромии ман.
Ман агар имрӯз мирам дар ғамат,
Ту ба фардо мебарӣ пайғоми ман.
Шодбахтам з-он, ки бо шеърӯ суруд
Сарфи айёми ту шуд айёми ман.
Кай чунин мастӣ раво медоштам,
Ту намебудӣ агар ҳамчомӣ ман.
Дар дилам гар оташи меҳрат набуд,
Пухта кай мешуд каломии хоми ман?
Баҳри хушқомии ту гуфтам сухан,
Бо сухан бардоштӣ то коми ман.
Боз ҳам раҳни ғами ҷони ту бод
Ҷони ман, ин ҷони беороми ман.
Ин ғазал гуфтам, ки ёд орий ба меҳр
Дар ҳама оғозхот анҷоми ман.

То умеди ишқ аз туст, ошиқи ҷавонам ман,
То туй замини дил, бурчи осмонам ман.
Бе хузури дидорат дар ҷаҳон хузурам нест,
То туй ҷаҳони ман, ошиқи ҷаҳонам ман.
Дар сиришти ишқи ман заррае дурангӣ нест,
То ту ҳам чунин бошӣ, дон ки ҳамчунонам ман.
То лабат шакар дорад, шеъри ман асар дорад,
То туй ба коми дил, марди комронам ман.
То тамоми сарсабзим аз баҳори сабзи туст,
Эй нигори сабзина, бо ту беҳазонам ман.
Шоири замон будан мушкилест саҳт, аммо
Дар ситоиши хуснат шоири замонам ман.

Эй шӯри чаҳони ман, эй ишқи чавони ман,
Дар пойи дарахти хушк, эй оби равони ман.
Дар мазраъи хушкида борони нумӯафзо,
Дар синаи беуммед уммеди нишони ман.
Бори гами ин дунё кардаст дуто қаддам,
Бори гами дил афзо бар бори ғарони ман.
Эй субҳи дурахшонрӯ, дар шоми дилам бартоб,
Гулханд бизан, эй гул, дар боғи хазони ман.
Дар тирагии рӯхам чун машғала ворид шав,
То бинӣ чӣ хоҳад монд аз рӯзу шабони ман.
Печон шаву рақсон шав дар саҳни дили хаста,
Хуни наве қоим кун андар шараёни ман.
Бозӣ куну бозӣ кун, ҳам дастдарозӣ кун,
Бозичаи дасти туст ин боқии чони ман.
Ин гуна, ки мерезӣ оташ ба сари умрам,
Тарсам, ки шавӣ охир тобутқашони ман...

Холист барам бе ту, бебахру барам бе ту,
Дунёст ба сони гӯр андар назарам бе ту.
Аз бому дари умрам хуршеди рухат метофт,
Ўз дард намеборад аз бому дарам бе ту.
Хуш аҳли диле будам, бе дарди саре будам,
Ҳам дарди дилам бе ту, ҳам дарди сарам бе ту.
Варзидаи ман, рафтӣ, аз дидаи ман рафтӣ,
Аз дидаи тар ояд хуни чигарам бе ту.
Он синадариҳо ку? Он чорагариҳо ку?
Бо синаи садпора бечоратарам бе ту.
Он шуълаи чашмон ку? Он рӯи дурахшон ку?
Бар рӯи ҷаҳон дигар чун менигарам бе ту?
Уммеи дарозам нест, он нозу ниёзам нест,
Кӯтахсафарам бе ту, кӯтахназарам бе ту.
Як резаи ҷон дорам, боз о, ки фидо созам,
Варна ба ҳазорон ғам ҷон месупурам бе ту.
Ғар нағзарӣ як рузе аз кӯчаи дарди ман,
Аз кӯчаи ин дунё ман мегузарам бе ту.

Ба кӯят меравам бо бори дил истода-истода,
Гирехҳои диламро баҳри ту бикшода-бикшода.
Гирех мебандӣ абрӯро, ки дар қорам гирех афтад,
Зи кӯят меравам бо бори ғам афтада-афтада.
Чу оям бар дарат, аз қаҳр бебаргу барам сози,
Равӣ чун сарви озод аз барам озода-озода.
Ғазал гуфтам барои ту, дағал гуфтию бигзаштӣ,
Ба ман додӣ ғазалҳои маро нодода-нодода.
Тамоми умр масти бода будам, эй хушо як бор
Шудам масти ду чашми масти ту бебода-бебода.
Вале ту меравӣ, эй содарӯ, мағрури хусни худ,
Ба ними роҳ мемонам мани сода, мани сода

Ёди айёме, ки бо ман ҳамнавой доштӣ,
Дар дили худ нашъаи кайҳонкушоӣ доштӣ.
Медавидӣ ҳамраҳи ман байни гулҳо гул ба даст,
Пеши рӯи навбахоре худнамоӣ доштӣ.
Гул ба кокул мезадӣ, чаҳчаҳ чу булбул мезадӣ,
Дар чаҳони фонӣ як дам бефаной доштӣ.
Беҳудо будию беҳуд аз чунуни ошиқӣ,
Бар дили мачнунӣ ман ҳукми худой доштӣ.
Кокулафшон мешудӣ, ман ҷонфишонат мешудам,
Ҳам ту бо ман ҳар замоне ҷонфидой доштӣ.
Лоиқи васли ту будам, ин замон нолоиқам,
Ёди айёме, ки бо ман ҳамнавой доштӣ.

Бисёр маро дидаву нодида гузаштӣ,
Дар хеш нагунчидию болида гузаштӣ.
Куштӣ хама ангезаи дилро чу гунаҳкор,
Аз дарду ғами ошиқӣ тарсида гузаштӣ.
Дар раҳгузарат пораи дил рехта будам,
Фарёд, ки нодидаву ночида гузаштӣ.
Бисёр туро хоста, нашнохта буданд,
Хуш-хуш ҳамаро хуш напосандида гузаштӣ.
Карданд бисе дуд, вале дарнагирифанд,
То бӯйи дили сӯхта нашнида гузаштӣ.
Чун начми парон шуълакашон бол кушодӣ,
Аз тори сари мардуми хобида гузаштӣ.

Ту, эй беаҳду бепаймон, маро бигзоштӣ, рафтӣ,
Ту, эй бемехру беимон, маро бигзоштӣ, рафтӣ.
Балогардони ҷон будӣ, балои ҷон шудӣ охир,
Ба зери чархи саргардон маро бигзоштӣ, рафтӣ.
Замоне бӯсаборон буд ҳаққи мову гулборон,
Кунун бо жолаву борон маро бигзоштӣ, рафтӣ.
Қасам рӯи қасам хурдӣ, бароӣ ишқ ғам хурдӣ,
Дар охир бо ҳазор армон маро бигзоштӣ, рафтӣ.
Лаби Варзоб лабҳои туро бӯсида будам ман,
Ба соҳил дур аз тугён маро бигзоштӣ, рафтӣ.
Дар ин дунёи бесомон маро нашнохтӣ, афсӯс,
Дар ин паҳнои бёпоён маро бигзоштӣ, рафтӣ.
Замоне ошиқат будам, замоне лоиқат будам,
Дареғо, чун дилозорон маро бигзоштӣ, рафтӣ.

Маро чустӣ, вале пайдо накардӣ,
Ба бозор омадӣ, савдо накардӣ.
Шунидӣ қиссаи ғарқидагонро,
Ғузоре бар лаби дарё накардӣ.
Зи гулсозон гули коғаз харидӣ,
Талоши лолаи саҳро накардӣ.
Ғами худ хурдию дилрезаи худ,
Ғами дилро ғами дунё накардӣ.
Дар имрӯзат ғами фардо начустӣ,
Ки имрӯзи маро фардо накардӣ.
Ту ҳам танҳо бимонӣ охири кор,
Ки ёде аз мани танҳо накардӣ.

Эй чамоли баҳру бар, шод омадӣ,
"Эй бахори сабзу тар, шод омадӣ"¹.
Тозакориҳотро қурбон шавам,
Мисли ҳар соҳибхунаар шод омадӣ.
Дар дилам кардӣ назар бо чашми гул,
Гулчамолу гулназар шод омадӣ.
Аз қадамҳоят дилам гул мекунад,
Эй арӯси раҳгузар, шод омадӣ.
Дар рағи ҳар майсаат маҷрои ризк
Баҳри абнои башар шод омадӣ.
Дар лаби ҳар гунча овардӣ паём
Аз саховат, аз самар, шод омадӣ.
Дар канорат мебарад инсон ба сар
Як дами бедарди сар, шод омадӣ.
Эй биё, гул гуфтаву гул бишнавам,
Гул ба домон, гул ба сар шод омадӣ.

¹ Аз Шамси Табрэзӣ

Эй асли девони газал, шод омадӣ, шод омадӣ,
 Накди дилу чон дар бағал шод омадӣ, шод омадӣ.
 Бунёди гамҳо сӯхта, чони маро афрӯхта,
 Бар қасди сад макру хиял шод омадӣ, шод омадӣ.
 Бикшодӣ зулфи пуршикан, бишкастӣ сад армони ман,
 Эй кони айши беҳалал, шод омадӣ, шод омадӣ.
 Аз сафҳаи барғи гулат хондам газалҳои дилат,
 Эй шохкори бебадал, шод омадӣ, шод омадӣ.
 Дар олами шӯру мағал, дар арсаи чангу чадал,
 Эй дар малоҳат бемасал, шод омадӣ, шод омадӣ.
 Дар базми гунгу кӯрҳо, дар хони талху шӯрҳо
 Кандуи саршори асал, шод омадӣ, шод омадӣ.
 Будам зи ҳастиям хичил, дар чоҳ монда по ба гил,
 Пирӯз бар фавҷи ачал шод омадӣ, шод омадӣ.
 Андар лабони гунчасон пайке зи умри ҷовидон
 Бар қасди марғи бемаҳал шод омадӣ, шод омадӣ.
 Бо ман даме даврон бирон, бо ман бигӯ, бо ман бихон,
 Эй армуғоне аз азал, шод омадӣ, шод омадӣ.

Дил гадои дигареву ман гадои дигаре,
Дил адои дигареву ман адои дигаре.
Байни мову дил хамеша ҳарбузарби шавқхост,
Дил фидои дигареву ман фидои дигаре.
Доғ рӯи доғ бигзорему хоҳем аз табиб
Дил давои дигареву ман давои дигаре.
Гарчи мо ҳаргиз раводори гуноҳе нестем,
Дил равои дигареву ман равои дигаре.
Бехато хоҳем будан, лек содир мекунем
Дил хатои дигареву ман хатои дигаре.
Гарми парвозем, аммо самтҳо аз ҳам чудо –
Дил фазои дигареву ман фазои дигаре.
Гарчи яклаҳтем, якбаҳт аз кучоём? Эй дарег,
Дил ба ҷойи дигареву ман ба ҷойи дигаре...

Накашам бими хазон, то ту баҳорам бошӣ,
Нашавам накши Замин, то ту нигорам бошӣ.
Нагсалад силсилаи умри ман аз давлати ишк,
То ту, эй силсиламӯ, силсиладорам бошӣ.
Даст аз кори дили хеш набардорам ҳеч.
То ту дар ишқу сафо даст ба қорам бс... й.
Об умре ба лаби чӯй баробар бошад,
То ту чун сарви лаби чӯ ба канорам бошӣ.
Аз раҳи умр ба каф бод нахоҳам рафтан,
Гар ту аз умр ҳама дору надорам бошӣ.
Раҳ ба раҳ лаҳти дил афшоному ёдат бикунам,
Гар ту дилсӯхта дар роҳгузорам бошӣ.
Аввалу охири дунё бари ман ишқи ту аст,
Гар ту то охири умр аввала ёрам бошӣ.

Иддаест каф бар лаб, кинатӯзу пархошӣ.
Иддае малангу манг, нашъаманду ҳашхошӣ.
Дастаест даъвогар, дастаест ягмогар,
Дар замин занад оташ, гар ту донае пошӣ.
Раҳбаре ба ғайр аз "ман" несташ ғами Меҳан,
Раҳни косаи оше карда косаи кошӣ.
Ин якест пурхора, дигарест бадкора,
Модаре чигарбирён, ӯ ба фикри айёшӣ.
Он яке чу Хурмузд аст, нек бингарӣ дузд аст.
Мурда бекафан рафта, ӯ ба қасди наббошӣ.
Дар забон қариби халқ, хомию ҳабиби халқ,
Дар ниҳон рақиби халқ, худсарнию авбошӣ.
Дар забон ғами миллат, дар ниҳон дами миллат,
Рӯзи мотами миллат – раҳзанию қаллошӣ.
Манзаре, ки мебинам. раҳна мекунад динам,
Миллати начиби ман, то кучо чунин бошӣ???

Мо ташнаем, ташнаи дидори зиндагӣ,
Дил додаем бар кафи дилдори зиндагӣ.
Он кадр ошиқем, ки хушвақт бигзарем
Дар зери бори зиндагӣ бевори зиндагӣ.
Донистаем бо ҳама озодагии табъ,
К-озори зиндагӣ бувад осори зиндагӣ.
Мо чон ба ёри зиндагӣ додему чуз фирок
Подоши ҷони мо нашуд аз ёри зиндагӣ.
Бо он ки мо таронаи зебои ҳастием,
Бе мо зананд захмаҳо бар тори зиндагӣ.
Бо он, ки зиндагӣ бувад мухточи буди мо,
Чуз марг нест доруи бевори зиндагӣ.

Андоми бихрадон бувад андоми зиндагӣ,
Пайгоми бехудон бувад пайгоми зиндагӣ.
Гуяд ҳар ахтаре, ки фуру уфтад зи чарх,
К-эдоми шоирон бувад эдоми зиндагӣ.
То он, ки марг нуқтаи таммат ниҳад ба умр,
Анҷоми ошиқӣ бувад анҷоми зиндагӣ.
Бо пову сар, ки медавӣ дар чорсӯйи умр,
Бепову сар кунад туро айёми зиндагӣ.
Бо он, ки ком бурда аз талху шӯрхо,
Коме набурда медавӣ дар коми зиндагӣ.
Бо он, ки ном ҷуставу номе гузошти,
Номи ту ҳазм мешавад дар номи зиндагӣ.

Медавам дар кӯчаҳои зиндагӣ,
Рӯзу шабҳо аз қафои зиндагӣ,
Ҳар чӣ меёбам ба сад ранҷу алам,
Мефишонам пеши пой зиндагӣ.
Меҳурам ғамҳои қисматқардаш,
Мекашам дарду балои зиндагӣ.
Офтобам, лек чашмам сӯи хок,
То бияфзояд сафои зиндагӣ.
Осмонам, лек ҳамранги Замин
Баҳри фардои бақои зиндагӣ.
То намирад зиндагӣ рӯзе чу ман,
Як замон мирам барои зиндагӣ!

Кош, дигарбора ошиқ будаме,
Ман ба номи худ мувофиқ будаме.
Қадри ёри хештан донистаме,
То бақои умр содиқ будаме.
Аз итоби ӯ намеранчидаме,
Меҳрубон, дилсӯз, мушфиқ будаме.
Ишқи ӯро қиблаи дил хондаме,
Кай чу ин дунё мунофиқ будаме.
Бо ҷавонию ҷунуни ошиқӣ
Шухра дар ақсои Машиқ будаме.
Кош, бо пирӣ намебархурдаме,
Кош, ҳаждаҳсола Лоиқ будаме...

Чашмаи хушкидаӣ, миннат ба дарё мекунӣ,
Мурдареғӣ, сарзаниш бар кони тилло мекунӣ.
Қуллапаймоям, ту поин мекашӣ бар пои кӯх,
Пӯзи худро аз ману аз чарх боло мекунӣ.
Ғайри имзои качумач н-ояд аз дастат хунар,
Лек (бояд рост гӯям!) хуб имзо мекунӣ.
Бо чунон дасту чунон пое, ки бояд бишкананд,
Ҳар чӣ аз дасти ман ояд, ту тахи по мекунӣ.
Айнакатро рост бигзорӣ, набинӣ лек рост,
Боз аз ман ростию ҳақ таманно мекунӣ.
Говсандук дорию дафтар – чи боназму насак,
Аз қалам, аз дафтари шоир чӣ парво мекунӣ.
Корҳои давлатиро монда худ бар холи худ,
Корҳои савлатиро хуб иҷро мекунӣ.
Сад супориш, сад гузориш, сад саволу сад ҷавоб,
Баҳри як моҳонаат садсола гавго мекунӣ.
Эй ки гуфтӣ дӯш, бисёр аст шоир дар ҷаҳон,
Аз кучо як Лоики дигар ту пайдо мекунӣ?

Агар вафо кунӣ бо ман, вафои умри манӣ.
Агар бақо кунӣ бо ман, бақои умри манӣ.
Агар ба хотири дил мисли мавҷ бо соҳил
Суруди ишқ бихонӣ, садои умри манӣ.
Миёни қабзаи гамҳои хиракуш боре
Агар чу субҳ бихандӣ, сафои умри манӣ.
Агар чу шоҳаи печида даст бар гардан
Ба пахлуям бинишинӣ, атои умри манӣ.
Ниҳоли қадди ту мамлу зи баргу бори тар.
Зи лутф барге бибахшӣ, навои умри манӣ.
Баҳо надошт, вале умри бебаҳо бигзашт.
Биё, биё, ки ду-се дам баҳои умри манӣ.

Ту хуштарин таронаи дили манӣ,
Ту умри шоиронаи дили манӣ.
Туй, ки барқ мезанад ҷавониям,
Ту нури ошёнаи дили манӣ.
Туй, ки ғарқи гул шудам ба ошиқӣ,
Ту боғи пурҷавонаи дили манӣ.
Туй, ки зери омон ситодам,
Ту шахсутуни хонаи дили манӣ.
Туй, ки ноз мекунам ба зиндагӣ,
Туй, ки ноздонаи дили манӣ.
Туй, ки дар заминаи замонаам,
Заминаи замонаи дили манӣ.
Туй, ки шеър метаровад аз дилам,
Ягонаӣ, ягонаи дили манӣ.
Умеди ҷовидониям агарчи нест,
Умеди ҷовидонаи дили манӣ.
Фасонаҳои ишқи ман тамом шуд,
Ту охирин фасонаи дили манӣ.

Эй ки ту чони манӣ, чони манӣ, чони манӣ,
Он, ки ман хоста будам зи ҷаҳон, он манӣ.
Дар миёни ҳама ин талхию шӯрии ҷаҳон
Намаки умри манӣ, шираи армони манӣ.
Баски девонаи девони ғазалсози туям,
Баски байтулғазали дафтари девони манӣ,
Ҳар сухан, к-аз лаби ту рехт, сурудаш қардам.
Ман сухансози туям то ту сухандони манӣ.
Ту ғазалбахши манӣ то бағалат пурғазал аст.
"Ман ғазалгӯи туам, то ту ғазалхони манӣ"
Ғазале аз бағалат баҳри мани камбағалат
Армуғон соз, ки ту соҳиби эҳсони манӣ.

Аз Фаррухии Сиистонӣ

Хар лахзае, ки аз бари ман дур мешавӣ,
Эй офтоби умри ман, камнур мешавӣ.
Биной дошт чашми ту аз нури ишқи ман,
Қадри маро надонӣ агар, кӯр мешавӣ.
Хуш бигзарондаам туро бо ишқу шеърӯ май,
Пас бо чӣ шиква бо манат ноҷӯр мешавӣ?
Ин сон, ки меҳурӣ дили майхораи маро,
Дар рӯи гӯр воиши ангур мешавӣ.
Гар пухта буд шеъри ман дар доши оташат,
Хиште пас аз вафоти ман бар гӯр мешавӣ.
Харчанд меравӣ зи ман дар шоми зиндагӣ,
Аз байтҳои шеъри ман манзур мешавӣ.
З-он пас, ки ман бимираму дар хоки тар равам,
Чун шеърҳои ман ту ҳам машхур мешавӣ.

Қурбони чашми равшанат, ман меравам, нагӯй,
Зорам ба гарди доманат, ман меравам, нагӯй.
Барбод рафт хирмани дорунадори ман,
Мирам ба мӯйи хирманат, ман меравам, нагӯй.
То дасти ту ба гарданам, гардун ба дасти туст,
То дасти ман ба гарданат, ман меравам, нагӯй.
Сар то ба по хазинаи хусну малоҳатӣ,
Қуз ин баҳона ҷустанат, ман меравам, нагӯй.
То он ки ҳар ду меравем аз ин чаҳони паст,
Хуш бод ин нишеманат, ман меравам, нагӯй.

ЛОИҚ ШЕРАЛИ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Мухаррири ороиш *А. Исоев*
Мухаррири техники *К. Эгамбердиев*

БИ № 3892

Ба матбаа 15.06.2009 супурда шуд.
Ба Чоп 30.06.2009 имзо шуд. Андозаи 84X108 1/32.
Коғази офсет. Ҳуруфи адаби. Чопи офсет.
Ҷузъи чопии шартӣ 6,5. Ҷузъи нашрию ҳисобӣ 3,0.
Адади нашр 1000. Супориши № 6. Нархи шартномаӣ.

Муассисаи нашриявии "Ирфон"-и Вазорати фарҳанги
Ҷумҳурии Тоҷикистон, 734018,
ш. Душанбе, кӯчаи Н. Қаробоев, 17.

Дар ҶДММ «Сунатулло» чоп шудааст.

600л.

www.kmt.tj

«Ирфон»

ISBN 978-99947-65-15-

9 789994 765157